

PETŐCZ ANDRÁS
Behatárolt térben

|

—

|

—

|

—

|

—

PETŐCZ ANDRÁS

Behatárolt térben

(zárójelversek, 1984–2009)

tiszatáj
KÖNYVEK

Szeged
2010

A kötet megjelenését támogatta:

„Budapest Bank Budapestért” Alapítvány

© Petőcz András, 2010

legfeljebb remegés, legfeljebb félénk remegés,
legfeljebb remegés, legfeljebb félénk remegés,
legfeljebb remegés, legfeljebb félénk remegés,
legfeljebb remegés, legfeljebb félénk remegés;
legfeljebb félénk remegés: *tá-titi-tá-tá, tá-titi-tá,*
legfeljebb félénk remegés: *tá-titi-tá-tá, tá-titi-tá,*
legfeljebb félénk remegés: *tá-titi-tá-tá, tá-titi-tá,*
legfeljebb félénk remegés: *tá-titi-tá-tá, tá-titi-tá;*
legfeljebb szomorú, félénk, különös remegés,
legfeljebb szomorú, félénk, különös remegés,
legfeljebb szomorú, félénk, különös remegés:
apró,
különös
remegések, *és néhány mozdulat*, legfeljebb apró remegések

|

—

|

—

|

—

|

—

zárójelversek, op. 1-100.

|

—

|

—

|

—

|

—

Zárójelvers op. 1.

- ((Háromszor elszunnyadtam, háromszor felébredtem,
kiáltottam, féltem, kérdeztem,
pont-pont-pont, mondtam, mondtam és hallgattam,
4 *szeretném*, tettem hozzá, *pont és pont*, szóltam;
nagyon jó, mondtam, – cselekedted, tetted –,
újra látom, érzem a lépted,
hosszú hosszú hosszú a hallgatásod, látod,
8 mint sűrű sűrű sűrű éjjelt borítod arcodra a fátyolt,
és nem hallod a léptet, és nem látod a vigyázót,
és nem hallod a sóhajt, és nem látod a látót,
11 tengernyi baj és robaj és sok-sok kiáltás,
valaki jön,
valaki kérdez,
14 és homályosul a látás.))

Zárójelvers op. 2.

- ((** *Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm, mondtam,
hűvös hűvös keze az én vigyázásom, bólintottam,
a pásztorom az Uram, mondtam és hallgattam,*
- 4** *álmaimból végképp felriadtam, szóltam.
Engedd közel, engedd közel magadhoz a csendet,
nyisd meg nekem, nyisd meg nekem a te szívedet,
Uram, Uram, bocsásd meg enyém bűnömet,*
- 8** *tisztára mossad az én lelkemet.
Füves legelőkön nyugtatgatsz engem,
csendes vizekhez terelgatsz engem,*
- 11** *mégis, Uram, látod, nincsen nyugovásom:
szemekbe nem nézek,
elfordítom arcom,*
- 14** *bévül vagyok a kiáltáson, bévül a szomorúságon.))*

Zárójelvers op. 3.

((Kiabálást és kiabálást kiáltottam, azt hittem, szólok,
hangot és haragot mondtam, gondoltam, szavakat mondok,
a Város eközben erősödött, gyarapodott,
4 a Városban eközben harag és gyűlölet volt.
Lopva és lopva szerettem, öleltem, ettem,
bűnös voltam, bűnösként szégyenkeztem,
gyönyörködtem a visszáságban, sírtam félelmemben,
8 harag és harag gyűlt szívemben.
Létezett a Város, mert többször is elképzelttem, láttam,
a Város létezett, mert többször is elképzelttem, láttam,
11 és hideg volt nagyon, és nem tudtam, ki bújik meg a sötétben:
a keze megsimított,
a keze magához ölelt,
14 félttem a kezétől, a tekintetétől, nagyon félttem. **))**

Zárójelvers op. 4.

- ((** *Az Erő a Városé, Barátom, ne vedd el tőle, szóltam,
a Látás a Tekinteté, Barátom, a Szájé a Kiáltás, mondtam,
ma lépéseket loptam lábaim elé, szóltam,*
- 4** *a folyóé a víz, a szél a Mozdulaté, bólintottam.*
→ A Mozdulat bennem van, én nem vagyok Mozdulat,
→ az Erő bennem van, én nem vagyok Erő,
→ a Látás bennem van, én nem vagyok Látás,
- 8** → a Kiáltás bennem van, én nem vagyok Kiáltás.
Messzi vizekhez, puha partokhoz indul a lábam,
Erő van ottan, mondtam, Hit és Erő van,
- 11** nevettem, bólintottam, bólintottam és nevettem:
*„háromszor fordul a Föld,
negyedszer elcsendesül”,*
- 14** tettem hozzá, nevettem, bólintottam, és megint nevettem. **))**

Zárójelvers op. 5.

- ((** Indulataimat, Uram, visszatereltem, Uram, visszatereltem,
testembe, a széthullóba, testembe, a szétmállóba, visszakergettem,
önmagamtól önmagamhoz tértem,
4 testemet, lelkemet legyőztem velem.
Háromszor megkínzattam, háromszor próbára vettem magam,
Erőmet nem találtam, Harcomat nem találtam, láttam: Üresség van, láttam.
Vágytam a Vágyakozást, tapintottam és akartam, akartam, tapintottam,
8 és nem tudtam, Akarat vagyok-e, vagy Öröm, nem tudtam, nem tudtam.
Hallgatás voltam, és végig Csodálkozás voltam, Némaság voltam,
Bizonytalanság voltam, és Gyengeség voltam,
11 de íme, Uram, indulataimat visszatereltem, visszatereltem,
várok
valakit:
14 nekem ő az Üzenet, az Üzenet ő, Uram, figyelem, lépéseimet értelmezem. **))**

Zárójelvers op. 6.

- ((** *Láttad a Házat, a csukottfedelút?, szőlőindák futottak rajta, kérdeztem.
Láttad a Kertet?, háború szaggatta végig bemocskolva a fákat, kérdeztem.
Lovak, sorra kiheréltek, nyihogtak, féltek, mondtam,*
- 4** *és elpusztultak a gazdák is, mind-mind, ahogy a fák is, gondoltam.
Csodára várunk, szemünk-lesütve, a kiáltásokat magunkba gyűjtve, mondtam.
Egy anya vérző csecsemőjét hozza, nyomot hagyva a porban.
Miért vonaglik, mint ez a táj is, mi ez az ösztön?, kérdeztem.*
- 8** *Heréit fogában tartva hogyan üvöltsön?, kérdeztem.
Láttam, ahogy háromszor nemet intett, gondoltam,
láttam, ahogy háromszor igent mondott, mondtam.*
- 11** *Erő vagy?, Gondolat vagy?, Remény és Bizalom vagy?,
meglátod,
eljön valaki,*
- 14** *mosolyog rád, a kezével jelez, azután otthagyt.))*

Zárójelvers op. 7.

- (** Sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
4 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan.
Sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
8 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan.
Sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan,
11 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan.
Sűrű
hajlongások
14 sűrű hajlongások közepette, nagyon, nagyon udvariasan. **)**

Zárójelvers op. 8.

- ((** Csak csont, meg hús, csak *vér*, és apró mozdulat,
csak csont, meg hús, és *vér*, csak apró mozdulat,
csak csont, és hús, meg *vér*, csak apró mozdulat,
4 csak csont, meg hús, csak *vér*, és apró mozdulat.
Csak csont: csak apró mozdulat.
Csak víz: és apró mozdulat.
Csak hús, meg apró mozdulat:
8 csak csont, és apró mozdulat.
Csak csont, meg víz, csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat,
csak csont, meg *vér*, csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat,
11 csak csont, meg víz, csak bőr, meg hús: és néhány különös mozdulat.
Csak csont,
csak vér,
14 és néhány mozdulat, csak bőr, meg hús: és néhány *különös* mozdulat. **))**

Zárójelvers op. 9.

- ((** Ahogy 13 férfi egy szépen leterített húsvéti asztalnál ül,
médium-art, mondja az egyik, *simítsd meg kezem, símogasd,*
fénylő balzsammal kentem a lábad, mondja a másik,
- 4** *simítsd a kezem, símogasd, médium-art*, mondja az egyik,
simítsd a kezem, simogatlak, érzem a bőröd, érzem a tenyered,
ki lesz, ki elárul engem, ki az, ki megölel engem, ki az, ki megöl,
médium-art, mondja az egyik, *simítsd a kezem, símogasd*,
- 8** ki lesz, ki megölel engem, simítsd a kezem, símogasd,
médium-art, mondja a másik, *kiáltás leszel, félelem, médium-art,*
13 férfi, mondja az egyik, *13 férfi vonul végig a hegyen*,
- 11** ki az, ki elárul engem, lehajtott fejjel várom, ki az, ki elbocsát végre?,
médium-
- 14** *-art*,
mondja a másik, kezében fegyver, zokogva sír, lehajtott fejjel. **))**

Zárójelvers op. 10.

- ((** Ez itt a Húsnak Ünnepe, a Hús Ünnepe ez,
ez itt a Hús Győzelmi Ünnepe, a Hús Győzelme ez,
ez itt a Hús, feszül a Hús, kezedbe símul a Hús,
4 mosolyogva megölel a Hús, magához húz a Hús, kiált a Hús.
Katonák vonulnak egyre, fegyverük érzi, merre a Hús,
úriemberek mosolyognak, testükből kifolyik a Hús,
zászlókat visznek, integetnek, kezükkel kezeket szeretnek,
8 ujjaik közt dorombol a Hús, miközben nevetnek, sírnak és nevetnek.
Testbe test tapad, borzongva vívják harcukat, itt van az Ünnepe,
lecsukott szemek és fájdalom, meghajtott fejű tilalom, szállnak és repülnek,
11 győzött a Hús, mert hatalmasabb, mint ezernyi bánat, és kiáltás;
nyílj ki,
beléd hatol,
14 mert nincsen már Erő, nincs Tisztaság, és végképp megszűnt a Látás. **))**

Zárójelvers op. 11.

- ((** És fejét lehajtva szólott Ras-And Poet, a költő: *félek a hajnali csengetéstől,*
és fejét lehajtva szólott Ras-And Poet, a költő: *félek a hajnali csengetéstől,*
félek, Uram, szólott Ras-And Poet, a költő: *félek a hajnali csengetéstől,*
- 4** és fejét lehajtva szólott Ras-And Poet, a költő: *félek a hajnali csengetéstől.*
Félek a hajnali csengetéstől, félek, Uram,
félek a hajnali csengetéstől, félek, Uram,
így szólt a költő: *félek, Uram,*
- 8** *félek a hajnali csengetéstől, félek, Uram.*
És fejét félrehajtva szólott a költő: *félek a hajnali csengetéstől,*
és fejét félrehajtva szólott a költő: *félek a hajnali csengetéstől,*
- 11** és fejét félrehajtva szólott a költő: *félek a hajnali csengetéstől.*
Félek
hajnalban,
- 14** szólott Ras-And Poet, a költő, *félek hajnalban, félek a csengetéstől.* **))**

Zárójelvers op. 12.

- ((Íme itt van az Indián Lány, leül közénk és hallgat,
íme itt van az Indián Lány, leül közénk és hallgat,
íme megjött; fekete haja lehull a földig; közöttünk ül és hallgat,
4 íme megjött az Indián Lány, közöttünk ül és hallgat.
*Buenos Dias, Princesa India, Buenos Dias, szólok,
Buenos Dias, amante mia, Buenos Dias, szólok,
Buenos Dias, mi amorcita, Buenos Dias, szólok,*
8 *üljön le, Hercegnő, mosolyogjon, mondom, és mosolygok.*
Miféle tánc ez, miféle nevetés, miféle fények,
különös illat, tüdőmben őrzöm, különös cigaretta,
11 idegen arcok és idegen testek, nevetnek rám és nevetnek,
nevetek
én is:
14 *Buenos Dias, India Princesa, Buenos Dias, különös álmom; légy üdvözölve.))*

Zárójelvers op. 13.

- ((Tanít engem az Indián Lány, Gőgre tanít és Büszkeségre,
tanít engem az Indián Lány, Erőre tanít és Gyöngeségre,
fekete haja tiszta lebegés, szemében arcom szomorú csillogás,
4 tanít engem az Indián Lány, szemében arcom tiszta lebegés.
Különös szavakkal szól nekem, különös igéket mormol,
különös igéket mond nekem, különös szavakkal korhol,
tanít engem az Indián Lány, megtanít engem Szeretetre,
8 Szerelemre tanít az Indián Lány, különös-furcsa Szerelemre.
Mint álmomban, ha zongorahangok lassúdan-lomhán a magasba szállnak,
öntudatlan-félve botorkálnak bőrén ujjaim, és csodára várnak,
11 Karnevált látok a mosolyában, és apró fehérlő köveket,
apró
különös
14 sikoltások, testére fonja testemet; *pusztít* az Indián Szeretet.))

Zárójelvers op. 14.

- (** Szerettem Líviámat, és Lívia is szeretett.
Sikoltzott az ágyban, kiáltozott: *Ez Az Igazi Szeretet*,
ő volt az, ki engem, elsőként, a szájába vett,
- 4** szerettem Líviámat, és Lívia is szeretett.
Micsoda csoda Látomás, micsoda Emlékezet.
Szerettem Líviámat, és Lívia is szeretett.
Ő volt, aki engem, elsőként, a szájába vett,
- 8** kiáltoztam az ágyban, és hörögtem: *Ez Az Igazi Szeretet*.
Micsoda csoda Látomás, micsoda Emlékezet,
szerettem Líviámat, és Lívia is szeretett,
- 11** hörögtünk az ágyban, és kiabáltunk: *íme Az Igazi Szeretet*,
szerettem
Líviámat,
- 14** mert ő volt, aki először a szájába vett: Aki Elsőként Szeretett. **)**

Zárójelvers op. 15.

- (** Közösülj egy verssel, a vers közösül veled,
közösülj egy tekintettel, a tekintet közösül veled,
közösülj egy kiáltással, a kiáltás közösül veled,
4 közösülj a hallgatással, a hallgatás közösül veled.
Szeretkezz az Elmúlással, az Elmulás ölelkezik veled,
szeretkezz egy látomással, a Látomás ölelkezik veled,
szeretkezz egy éjszakával, az Éjszaka közösül veled,
8 közösülj a Halállal, a Halál szeretkezik veled.
Szeretkezz a Közösüléssel, a Közösülés ölelkezik veled,
ölelkezz a Szeretkezéssel, a Szeretkezés közösül veled,
11 közösülj az Ölelkezéssel, az Ölelkezés szeretkezik veled,
öleld át,
amit átölelhetsz,
14 szeretkezz, hogyha szeretkezhetsz, azzal, aki közösül veled. **)**

Zárójelvers op. 16.

- ((** Csak a nevetését, néhány mozdulatát, csak a pillantását, szeme rebbenését,
csak a száját, szeme rebbenését, csak a tekintetét, néhány mozdulatát,
csak a mozgását, csak az ölelését, csak a testét, csupán a remegését,
4 csak a testét, csupán a remegését, csak a kiáltását, karja szorítását,
csupán a kiáltását, karja szorítását, mozgását, mozdulatát, csak a nevetését,
eleven lüktetését, szeme rebbenését, égő lobogását, furcsa lebegését,
szíve dobogását, lélegzését és futását, bőrének különös símaságát,
8 csak a vágyát, remegő odaadását, lágyságát, ágyéka megnyílását,
csupán ajkai nedvességét, testének testemhez tárulkozását,
puhaságát és lágyságát, sötétlő ölének hívogatását és védekező takarását,
11 öntudatlan magábfogadását, teste és testem egybeolvadását,
csupán a kiáltását, és a mosolyát
őrzöm magamban ---
14 Elza zihálását és sikolyát, immáron örökre: visszavonhatatlan. **))**

Zárójelvers op. 17.

- ((** Elmentél, Elza, szemedben mozdulatlanul ülök, szögletesen és bátortalanul,
örökre magam maradtam, Elza, örökre magam, szomorúan és elveszetten,
szemedben mozdulatlanul ülök, szobám sarkában, székedre kuporodtan,
4 látod, ennyire magam maradtam, egyedül, szomorú csillogás a tekintetem.
A hajad tiszta lobogás a szélben, tiszta lebegések a hajszálad,
szögletesen és bátortalanul ülök, Elza, nevetésed visszhangzik körülöttem,
íme hát, szólok, ennyi az ember, csöppnyi bú, csöppnyi üzenet,
8 magam maradtam, futásod-lobogásod figyelem, a távolban szárnyak suhogása.
Madarak csapdosása körülötted, sirályok rikoltása hallik, és sok-sok nevetés,
szemedben mozdulatlanul ülök, szobám sarkában, székedre kuporodtan,
11 örökre magam maradtam, szomorúan és elveszetten, örökre magam:
a távolban
szárnyak suhogása,
14 végtelen tengerek a messzeségben, a tekintettedben, elérhetetlen nyugalom. **))**

Zárójelvers op. 18.

- (** Még nem öleltelek – Éva – szőkén-magasan magasodsz – karcsú fiútested
nem simogattam – nem láttam heverőmön meztelenül – nyújtózkodó simaságának
erejét – nem láttam remegő feszülését – még nem öleltelek – Éva –
- 4** nyújtózó hasadat-combjaidat nem simogattam – csupán mosolyod-nevetésed
legfeljebb pillantásaidat ismerem – néhány kétértelmű szavadat – néhány
önfelmutatásod: – :szőkén-magasan magasodsz – nem láttam heverőmön tested
meztelenül – nem láttam combjaidat – szétnyíló szeméremajkaidat –
- 8** :borzongva várlak: – képzeletemben megidézlek – fürdőzés közben babralsz
magadon – szőke-világos hajadon csillog ezernyi vízcsepp – csakúgy
mint vöröses-gyapjas szőrzeteden – hol tenyerem boldogan elidőzne –
- 11** hallani vélem: gyorsul a lélegzésed ideges ujjaim mozgását követően –
– :Éva: – miféle
különös cseppek nyaldossák
- 14** ujjaimat – miféle különös remegésben tapad egybe végre a testünk? **)**

Zárójelvers op. 19.

- ((Kendő a kezében, szemében virrasztott éjjelek, szomorúságok a tekintetében,
szemében virrasztott éjjelek, kezében kendő, mintha intene, akárha integetne,
jelez valamit, engem hív, engem szólít, szája kicsi és piros, vörös az ajka,
4 kicsi a szája és piros, mintha mosolyogna, *szólít* a kezével, tekintetével,
testén tűnékeny selyem, feketén *világít* szeméremszőrzete, szinte *átsüt*,
a távolban mandula-fák, magnólia-bokrok, sok-sok virág a messzeségben,
szeméremszőrzete szinte *világít* feketén-komorán, hívogat *ő* is,
8 mellei erősen-dúsan magasodnak, bimbói merevek, erősen merevednek,
hív a távolság is, a messzeség, a mandula-fák riadtan hajladoznak,
mellei dúsan magasodnak, bimbói merevek, erősen merevednek,
11 kezében kendő, testén tűnékeny selyem, lobog a szélben, felerősíti sziluetjét,
szólít a szája,
apró-vörös ajka
14 hívogat egyre, szeméremszőrzete feketén *izzik*, döbbenten állok ---))

Zárójelvers op. 20.

- (** Csak test: bőr – hús – csont – csontdarabok – csak test: erek duzzadása – csontdarabok – bőr – hús – inak feszülése – csak test: bőr – hús – csont – csontdarabok – erek duzzadása – inak feszülése – csak vér –
- 4** csak fájdalom – csak bőr – inak feszülése – csak hús – erek duzzadása – éles fájdalom – a bőr kettérepedése – csak vér – hús – csont – csontdarabok – a vér szomorúsága – a hús különválása – inak feszülése – csak test: bőr – hús – csontszilánk – a csontok éles széthasadása –
- 8** :*fájdalom*: – fogak megcsikordulása – erek duzzadása – a vér *harsogó* pirossága – (...) – (...) – csak test: csak hús – a hús vágakozása – csak vér – csak víz – a test nedvesedő puhasága – bőr és hús – inak
- 11** és idegek mozgása-borzongása – a hús megnyílása – önfeledt megnyilatkozása – – – csontok – – – csontszilánkok – – – – – bőr és hús – – – húsdarabok – – –
- 14** sosem-volt borzongások: – éles fájdalom – csak test – csupáncsak zuhanás – – – **)**)

Zárójelvers op. 21.

- ((Álmomban láttam a tested, Elza, álmomban ismét láttam a tested,
nyelvünk és ujjaink játékát, játszadozását, bársony-sima-bőrön tétova
bóklászását, simulékonyságát, vágyakozását: -- éreztem borzongását, bőröd
4 vibrálását, megnyíló odaadását, kitárulkozását, nedvesedő puhaságát:
testrészem-testedbe-szívását, Elza, újból éreztem lüktető lobogását,
apró szorítgatását, ösztönös csavarodását, -- álmomban éreztem bőröd,
ujjaid léleketállító játszadozását, hallottam mélyülő-vad nevetésed ---
8 nyelvek és ujjak ismerkedő botladozását láttam, tested mozgását
tapintottam, éreztem mohóságát, szétnyíló pulzálását, Elza, bőröd
simaságát, nyelved-nyelvemmel-találkozását, arcod forróságát, hallottam
11 zihálásod, apró sikoltásod, -- *álmomban éreztem fogcsikorgató rándulásod:*
--- körülöttem tétova tekintetek ---
--- tekintetek a sötétben ---
14 :bódult remegés --- :Elza: --- csendesítsd végre bódult remegésem ---))

Zárójelvers op. 22.

- ((Különös messzeség van benned Anna-Marie, különös távolság ---
Letisztult pillanat van benned, Anna-Marie, dacos akarat ---
Átható tekintet a szemed, Anna-Marie, szigorú pillantás ---
- 4 → Édeskés vibrálás a szád: puha-önfeledt várakozás.
Símogatásod: *darabos* erő, Anna-Marie, kezed: *darabos* mozdulat ---
Nevetésed magához ölel, Anna-Marie, lágyan magába szív a nevetésed ---
Bőröd: ezernyi csillogás, Anna-Marie, bokádon: elidőz a fény ---
- 8 → Büszkeség --- :a vér színe arcodon: --- vágyakozás.
Kezemben tartom, nézem a tenyered: csuklód fölött lüktet az ér ---
Nézem a tenyered: csuklód fölött az ér --- mozdulni látszik ---
- 11 → Kezemben tartom *verdeső* tenyered, Anna-Marie, csuklód fölött az ér
lüktetése híradás:
távolságodból
- 14 üzenet, nézem a szemed, Anna-Marie, s kezemben érzem: *verdeső* tenyered.))

Zárójelvers op. 23.

- ((- madárszárnymozdulás - madársivalkodás - madárszárnycsattogás -
- a magasban - madársivalkodás - madárszárnycsattogás -
- madárszárnycsattogás - a magasban - madársivalkodás -
4 - a magasban - madársivalkodás - madárszárnymozdulás -
- madárszárnymozdulás - a magasban - madárszárnycsattogás -
- a magasban - madársivalkodás - madárszárnycsattogás -
- madársivalkodás - madárszárnymozdulás - a magasban -
8 - madársivalkodás - madárszárnymozdulás - madárszárnycsattogás -
- a magasban - madársivalkodás: - *madársivalkodás* -
- a magasban - madárszárnymozdulás - :*a magasban*: -
11 - madársivalkodás - madárszárnycsattogás - madárszárnymozdulás -
a magasban madarak énekelnek:
madarak éneklése
14 a magasban - madárszárnycsattogás - - - madarak szárnya - mozdulása - - -))

Zárójelvers op. 24.

- ((Mennyire egyedül van ő, aki egyedül van --- szemében szomorúság,
szomorúság a szemében, testében magára-hagyottság ---
Mennyire egyedül van az, aki egyedül van --- különös villanások,
4 tétova villanások mindenfelől --- különös mozdulások ---
Köröttem sikoltás, vibrálás a levegőégben --- sikoltás
körülöttem, a levegőben apró és *bizarr* villanások ---,
ó, Uram, bocsásd meg szomorúságom --- elhagyatottságom:
8 ó, Uram, bocsásd meg gyengeségem. Egyedül van, aki egyedül van, én-magam
tekintetem egy fehér fal felé fordítom, szobám ajtaján nem lép be ő,
aki belép, aki szól hozzám, nem szólít meg engem, és nem simogatom őt,
11 akit simogatok, nyugtalan testem szavára nem válaszol, aki testébe-fogad:
ó, *jaj, Uram*, mondom
magamban, *önmagam*
14 *súlyát érzem magamon*, görnyedten állok, hallgatom szomorú szívverésem ---))

Zárójelvers op. 25.

- (** *Hová és merre mehetnék?*, apró fénytörések, különös fénytörések körülöttem,
szavaimra nem válaszol senki, *hová és merre indulhatnék*,
különös fénytörések, apró fénytörések körülöttem, ablakom
- 4** tört üvegén puha fény-mozdulások, *ó, Uram, merre indulhatnék*,
--- mozdulás-fény-törés, tűszúráshideg: állok moccanatlan,
moccanatlan állok, tűszúráscsend-hideg, fénytörés-mozdulás,
hová és merre indulhatnék?, szavaimra nem válaszol senki, ablakom
- 8** tört üvegén különös mozgások-mozdulások --- fény-szúrás-tűhideg:
ó, Uram, hová és merre mehetnék, merre indulhatnék ---
hidegtűfény-szúrás-csendek körülöttem --- mozdulás-csendhideg ---
- 11** --- tétova-félénk vibrálások, --- fénytű-kiáltozások ---
hová és merre
indulhatnék?, ó, Uram:
- 14** körülöttem hidegtűfény-szúrás-csendek: --- sűrű és puha hallgatások --- **)**

Zárójelvers op. 26.

- (** Nagyívű gyönyörű mozdulat --- apró nevetés --- gyönyörű nagyívű mozdulat:
--- *legyen hát nevetés* --- apró nevetés --- nagyívű gyönyörű mozdulat ---
legyen hát sikoltás! --- mondom --- kezedbe hajtom a fejem ---,
- 4** mögöttem katonák --- előttem fegyveresek --- kezedbe hajtom a fejem:
--- *nagy-nagy kiáltás legyen* --- mondom --- *legyenek nagy-nagy lélegzések* ---
előttem katonák állnak --- mögöttem fegyveresek --- sikoltás vibrál körülöttem:
LEGYENEK NAGY-NAGY MOZDULATOK!, mondom, *gyönyörű nagyívű nevetések* ---
- 8** --- *legyen hát nevetés* --- *sikoltás legyen!* --- apró kiáltások ---
valaki kopog az ajtón --- gumibotjával játszadozik --- *legyenek sikoltások!*
--- mondom --- harsány kiáltások --- *legyenek felemelt utcakövek* --- mondom,
- 11** *:harsány kiáltás legyen!, MAGASRA TARTOTT FÉNYESEN RAGYOGÓ UTCAKÖVEK!*
--- és nagyívű gyönyörű mozdulat --- *legyenek*
nagyívű gyönyörű mozdulatok --- mondom ---
- 14** kezem a magasba lendül --- *legyen hát repülés* --- *gyönyörű zuhanás legyen* --- **)**

Zárójelvers op. 27.

- ((Tavasz van, tavasz van, tavasz: a lányok összeszorítják combjaikat, tavasz van, tavasz van, tavasz --- a lányok kétségbeesetten szorítják össze combjaikat --- tavasz van, tavasz van, tavasz:
- 4** a lányok összeszorítják combjaikat, kétségbeesetten szorítják össze combjaikat --- tavasz van, tavasz van, tavasz: szemükben rémület, összeszorítják combjaikat, a távolban hollók szárnyalása, hollók és varjak egykedvű gyülekezése, különös-sosem-volt káromgása ---
- 8** szikár mosolyával magába öl az ölelés, tavasz van, tavasz van, tavasz: magához ölel a rettegés, szememben riadt várakozás ---, szememben félelem, tavasz van, tavasz van, tavasz: magába öl az ölelés,
- 11** szikár mosolyával magához ölel: szememben riadt várakozás, szememben félelem --- tavasz van, tavasz van, tavasz: simogatásod pusztító üzenet, kezem
- 14** riadtan löki el kezéd: tavasz van, *tavasz van, tavasz:* tavasz van.))

Zárójelvers op. 28.

- ((** A gondolat hadititok, a gondolat dadogás, szomorú végső üzenet,
a gondolat szomorú vég, szomorú pusztulás, különös utolsó
üzenet, a gondolat hadititok, a gondolat dadogás, szomorú végső
4 üzenet a gondolat, szomorú vég, szomorú pusztulás, a gondolat
utolsó üzenet, különös simogatás a gondolat, érdes tenyered,
hadititok a gondolat, dadogás, utolsó titkos üzenet, a gondolat
dadogás, *a gondolat hadititok*, mondom, *a gondolat dadogás*,
8 szomorú végső üzenet a gondolat, szomorú vég, szomorú
pusztulás, különös utolsó üzenet, a gondolat hadititok, a gondolat
dadogás, szomorú üzenet a gondolat, szomorú vég, szomorú
11 pusztulás, a gondolat különös üzenet, különös simogatás,
a gondolat érdes tenyered, hadititok, dadogás
a gondolat, szomorú vég, szomorú pusztulás,
14 utolsó üzenet a gondolat, *hadititok*, mondom, *a gondolat dadogás ---* **))**

Zárójelvers op. 29.

- ((Azt mondod, egyedül vagy, körülötted a csönd mint puha takaró,
süket mélységében különös látomások, azt mondod, egyedül vagy,
hallgatásodban nincsen üzenet, csendes körülötted minden tétova
4 szó, egy napon mosolyogsz, nevetésedben feltűnik majd az idő,
ó jaj!, mondod, egyedül vagy, körülötted a csönd mint puha
takaró, szomorúan lépdelsz egy hideg tavaszon, egy hideg tavaszi
éjszakán --- a csönd mint vastag puha takaró, süket mélységében
8 tétova látomások, sikoltozások, nevetések és elfojtott jajveszékelések,
azt mondod, egyedül vagy, körülötted a csönd mint
halálos puha takaró, mondod, és felkiáltasz ---, szaporodik
11 a lélegzeted, zihálásod messzire hallik, *minden mozdulat mozdulatlan,*
minden akarat mozdulat, mondod, ám ekkor
átjárja testedet valami hirtelen bizonyosság,
14 végtelen nyugalom: --- :*egyedül vagy, és körülötted a csönd* ---))

Zárójelvers op. 30.

- ((** *Mi ez a megnémult üzenet bennem, mi ez a csönd?, mondom, sétálj csak végig a tengerparton, sétálj csak végig, a kezekben kavicsot szorongatsz, sétálj, csak sétálj, kezekben kavicsot szorongatsz,*
- 4** *sétálj, csak sétálj --- mi ez a szomorú üzenet bennem, mi ez a csönd?, mondom, sétálj csak végig a tengerparton, sétálj csak sétálj, körülötted halottak lábnyomai --- körülötted halottak kiürült lábnyomai, mondom, sétálj csak végig a tengerparton,*
- 8** *végtelen pusztaság körülötted, végtelen homoksivatag, sétálj csak végig, sétálj, csak sétálj, kezekben kavicsot szorongatsz, kezekben kiürült, sosemvolt üzenet, mondom, körülötted halottak lábnyomai,*
- 11** *a hullámok virágot sodornak feléd --- a hullámok sodornak feléd elszáradt virágcsokrokat, hullámzó szírom-temető, mondod, homoksivatag*
- 14** *körülötted, elnémult üzenet, s különös testek, halott testdarabok ---))*

Zárójelvers op. 31.

- ((** Szomorúságom betakar engem, szomorúságom keserű tétova dadogás,
betakar engem a hó, tündöklő fehér hómező, betakar engem a vég-
telen hósivatag ezüstös ragyogása, szomorúságom betakar engem,
4 szomorúságom ezüstös hósivatag, habfehér ragyogás, sosemvolt
csillogás körülöttem, a számból vérdarabok hullanak, habfehér
testen pirosló foltok, *ó jaj*, betakar engem a szomorúságom,
betakar engem a keserű tétova dadogás, *ó jaj*, betakar engem
8 a hósivatag, a magasban fekete madarak súlyos fekete szárny-
csapása, súlyos fekete zuhanásuk testemet éri, a magasban fekete
madarak súlyos sötétlő zuhanása, szomorúságom ezüstös hó-
11 sivatag, habfehér ragyogás, fekete madarak zuhanása, testemből
vérdarabok, pirosló foltok a hóban, mindenütt
keserű tétova dadogás, fekete madarak jönnek,
14 madarak jönnek, fekete madarak jönnek, testük a testemet éri --- **))**

Zárójelvers op. 32.

- ((A mozdulatlan nem mozog, a nyughatatlan megpihen, a mozdulatlan moccanás, a nyughatatlan nem-pihen, a mozdulatlan mozdulás, a nyughatatlan döccenés, a mozdulatlan látomás, a nyughatatlan
- 4 töppedés --- az van mindig, ami van, nincsen soha, ami nincs, nincsen soha, ami van, az van mindig, ami nincs, nincs meg soha soha-nincs, megvan mindig ami-van --- a nyughatatlan látomás, a félelmetes döccenés, a folyton-újul ami-nincs, a nyughatatlan
- 8 nem-pihen, a sűrű-sötét változó, az ismeretlen ugyanaz --- a folyton-folyvást-rohanó, az örökké-csak-rebbenés, a rezzenetlen-tétova, a tikkadatlan-topogó --- *aki holt a halálban él,*
- 11 a mozdulatlan nem mozog, a nyughatatlan nem pihen, *aki él, nem hal soha már* --- puha-sötét-rebbenés, folyton-folyvást-tétova, mozdulatlan-moccanás,
- 14 nyughatatlan-rezzenés: *sűrűsödő-megpihen, rettenetes-döccenés* ---))

Zárójelvers op. 33.

- ((** *Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm --- mondtam --- hűvös hűvös keze az én vigyázásom --- bólintottam --- puha partokhoz indul a lábam --- szóltam --- csendes patakok vizénél csillapodik*
- 4** *a szomjúságom --- bólintottam --- :most megismétlem: --- hűvös keze az én vigyázásom --- tiszta szava az én vezérlésem --- tekintete az én mozdulásom --- hallgatása az én rettegésem ---*
- 8** *Mozdulatokban nem hiszek, tekintetekben nem hiszek, súlyos szavakban nem hiszek, ó jaj, kiáltásokban nem hiszek, puha kézfogásokban nem hiszek, indulatokban nem hiszek, látomásokban nem hiszek: --- :az Úr az én pásztorom, hűvös hűvös keze az én vigyázásom, tiszta szava az én vezérlésem, tekintete az én mozdulásom, hallgatása az én rettegésem --- csendes vizekhez terelget engem, füves legelőkön nyugtatgat engem:*
- 14** *--- :bévül vagyok immár a kiáltáson --- bévül a szomorúságon ---))*

Zárójelvers op. 34.

- ((Magamat szólítom, magamat, írv verset *annak*, akinek örökké verset
írsz, írv verset, akinek örökké verset írsz, szólítom magamat ---
magamat szólítom, magamat, *írv verset, akinek örökké verset írsz,*
4 kiáltom, *írv verset annak, akinek örökké írod a versed* --- szólítom
magamat, szólítom, vízre hasonlít legfeljebb az a vers, hullámzó
csillogásra, délelőtti fényre hasonlít az a vers, meztelen-nyugtalan
karcsapásra, hullámok nyugtalan zajára --- barna bőrű lányok
8 nyújtózkodására --- felbukik bennem az öröm, s felbukik bennem az élet
is --- felbukik bennem az élet, s felbukik bennem a szomorúság is,
barna bőrű lányok gyöngyházcsillogása a hullámokban, hajukkal
11 játszik a tenger, testüket magába öleli, magába szívja a testük ---
simogatja őket, és beléjük hatol, combjaik szétnyílnak
boldogan, *ó jaj*, kiáltom --- *írd meg a verset, írd meg*
14 *a verset annak, akinek örökké írod* --- kiáltom --- *írd meg a verset* ---))

Zárójelvers op. 35.

- ((** - csend és nyugalom vesz körül – nyugalom és csend – csend és nyugalom,
- csend és nyugalom vesz körül – nyugalom és csend – csend és nyugalom,
- csend és nyugalom vesz körül – nyugalom és csend – csend és nyugalom,
4 - csend és nyugalom vesz körül – nyugalom és csend – csend és nyugalom;
- tisztaság és jóság vesz körül – jóság és tisztaság – tisztaság és jóság,
- tisztaság és jóság vesz körül – jóság és tisztaság – tisztaság és jóság,
- tisztaság és jóság vesz körül – jóság és tisztaság – tisztaság és jóság,
8 - tisztaság és jóság vesz körül – jóság és tisztaság – tisztaság és jóság;
- köszönöm, Uram, a hallgatásodat – köszönöm, Uram – hallgatásodat köszönöm,
- köszönöm, Uram, a hallgatásodat – köszönöm, Uram – hallgatásodat köszönöm,
11 - köszönöm, Uram, a hallgatásodat – köszönöm, Uram – hallgatásodat köszönöm;
- előtted leborulok, mert te vagy az örök élet,
- leborulok előtted, mert te vagy az örök élet,
14 - csend és nyugalom vesz körül – tisztaság és jóság – csend és nyugalom – – – **))**

Zárójelvers op. 36.

- ((** Hajnali csendben, szomorúságban, félelemben és nyugtalanságban,
sűrű sötétben, feketeségben, tétova, hajnali sosem-volt szürkülésben,
nyugtalan csendben --- nyugtalan csendben, szürkeségben és
- 4** hallgatásban, hajnali tétova fényben, hajnali sosem-volt tétova
fényben, nyugtalan csendben és szürkületben, sápadt és borongós,
bizarr-különös üzenetben, szomorúságban, hajnali félelemben,
szürkületben, hajnali csendben, szomorúságban, hallgatásban: ---
- 8** :csupáncsak suttogás ez, nem kiabálás, csupáncsak visszafojtott
sírás, hajnali zokogás ez, csupáncsak hajnali zokogás, legfeljebb
sikoltás ez --- nem kiabálás --- hajnali fényben ülök, tétován,
- 11** hajnali szürkületben, arcomon sápadt üzenet, arcomon sápadt
kimondhatatlan üzenet, hajnali csendben ülök,
visszafojtott sírásom, hajnali zokogásom hallgatom,
- 14** hallgatom hajnali zokogásom --- puha és tétova szürkületben --- **))**

Zárójelvers op. 37.

- ((Lehajtott fejfel ül és hallgat --- Ras-And Poet --- lehajtott
fejfel ül és hallgat --- zokogva sír, zokogva sír --- Ras-And
Poet --- lehajtott fejfel ül és hallgat --- zokogva sír, zokogva
4 sír --- Ras-And Poet --- lehajtott fejfel ül és hallgat ---
zokogva sír, zokogva sír --- Ras-And Poet --- lehajtott fejfel
ül és hallgat --- zokogva sír, zokogva sír --- Ras-And Poet ---
lehajtott fejfel ül és hallgat --- zokogva sír, zokogva sír ---
8 Ras-And Poet --- lehajtott fejfel ül és hallgat --- zokogva
sír, zokogva sír --- Ras-And Poet --- lehajtott fejfel ül és
hallgat --- zokogva sír, zokogva sír --- Ras-And Poet ---
11 lehajtott fejfel ül és hallgat --- zokogva sír, zokogva sír ---
Ras-And Poet
lehajtott fejfel
14 zokogva sír --- zokogva sír, lehajtott fejfel ---))

Zárójelvers op. 38.

- ((Ragyogó, végtelen napsütésben állunk, egy hegycsúcs
magaslatáról nézünk a szemhatárig nyújtózzkodó síkság
ragyogó végtelenségére --- ketten vagyunk, csupán ketten
4 közel-távol nincsen emberi alak --- éles napsütésben,
különös fényben állunk: ketten, végtelen csendben,
végtelen csendben --- valószerűtlen mindez --- borzongatóan
gyönyörű --- félelmetes --- ha majd! --- ha majd magához
8 ölel, sosem-volt önmagához --- nem a zuhanás --- nem
az alámerülés valami szomorúságba --- *de a válasz* --- vég-
telen csendben, különös napsütésben állunk, és nincsenek
11 szavaink --- *ha majd magához ölel, sosem-volt önmagához,*
gondolom magamban, és ő is, akivel
ebben a végtelen napsütésben, különös
14 csendben állok: ő is erre gondol, erre a szomorú ölelésre.))

Zárójelvers op. 39.

- ((Hogy nem lehetek egyedül, csak úgy --- csak egy lélegzetnyi
csöndben, csak egy kicsinyke csöndben, miként az őz, mikor
egy pillanatra a Napba néz --- végigjárom útjaimat ---
4 bejárom mind-mind az utakat, a nekem kijelölteket, de néha
egy-egy észrevétlen pillanatra megállok, és a Napba nézek:
tétova vadállat-remegéssel --- aztán sietek tovább ---
futok, nehogy beérjenek az üldözőim --- levegő-után-kapkodás ---
8 jó nélküled --- ülni vágytalan vágyakozással, és nem
siettetni a perceket, ülni, állni, lépni, lélegezni,
létezni, *csak úgy* --- és a Napba nézni: mint a vadállatok ---
11 jó nélküled --- lélegzetvételyi csöndben, boldog remegéssel
a Napba nézni, egyedül, mint
az őz, és aztán rohanni tovább,
14 menekülni, tenni, ami kell: sejtjeidben *azzal* a ragyogással ---))

Zárójelvers op. 40.

- ((** *Ha majd újból belépsz a Kastély ajtaján, gondolsz-e rám?,
mikor újból; belépsz, és gondolsz rám, szíved összeszorul,
és gondolatban kezembe rejted kezeidet, gondolsz majd*
- 4** *hiányzó magamra, ott, Montpellier-ben, Kastélyban, látod
majd hiányzó magam, mikor éjszaka a kápolna felé sietsz,
sűrű sötétben, csillagtalán-felhős égbolt alatt, kezed
a kezembe rejted, és beleborzongsz majd nem-látható*
- 8** *érintésem emlékébe, nem látható érintésem emlékébe bele-
borzongsz; hűvös szél lesz akkor körülötted, ott, az úton
a kápolna felé, kabátod majd fázósan összehúzó magadon,*
- 11** *és hiány-magamra gondolva letérdelsz majd a csillagtalán,
sötét égbolt alatt; így lesz-e?,
kérdeszem hiányzó-magadtól, miközben*
- 14** *öntudatlan a kápolna felé megyek én is, fekete éjszakában ---))*

Zárójelvers op. 41.

- ((Vártam az üzenetedet, telefonodat, leveledet, vártam, hogy
mosolyogsz rám, a pillantásodat lestem, a mosolyodat, a szemed
rezdülését, a nevetésed, és: jó volt az üzeneted, telefonod,
4 leveled, mosolyod, pillantásod, nevetésed *nélkül* is; csak éppen
gondolni rád, kedves kék szemű kicsiny francia lány te, csupán
gondolni is, rád, gyönyörű belső remegés, borzongás szinte,
sugárzó öröm, már-már sikoltás!, boldogság, hogy szinte szaladni
8 volna kedved, végtelen-őrült rohanással --- gondolatban magamhoz
ölellek, Kastélyban, Montpellier-ben, érzem a vágyakozásod,
testemre-simulásod, percekre-végtelen pihenésed-és-nyugvásod,
11 erősödő kívánczóságod; gondolatban végigélem mindazokat a perceket
újból, amikor itt, a Kastélyban
együtt, gyereklány te, Montpellier-ben,
14 lélegzetfojtva, titokban, váratlanul: éhező-hálás ujjongással ---))

Zárójelvers op. 42.

- ((** *Éhező-hálás ujjongással: óriás kéz tart a tenyerén, gondolom magamban, zuhogó-vészjósló esőben futok, hideg szélben, mégis érzem a megnyugtató biztonságot --- nem pusztítanak el hideg*
- 4** *tekintetek, alattomos szavak: éhező-hálás ujjongással testedre hajolok --- nem pusztítanak a hideg tekintetek, alattomos szavak, óriás kéz tart a tenyerén, vigyázza lépéseim, őrzi mozdulataim, miközben testedre hajolok, miközben tested fölé*
- 8** *magasodom, tisztán kéklő, gyönyörű égbolt alatt --- a felhők a folyókban úsznak, a zuhogó patakok az égbolton rohannak --- meddig tart majd?, kérdezem, meddig tart majd, hogy meghúzhatom*
- 11** *magam ennek az óriás kéznek óvó melegében?; éhező-hálás remegés-sel-ujjongással simulok testedre, és nem keresem, ki az, akinek tenyerén*
- 14** *megbújva nyugodtan figyelhetem, ha égboltom mégis elsötétedik ---))*

Zárójelvers op. 43.

- ((** És hangtalan imára mozdult az ajka --- talánha szívéből
mondta: hallani nem lehetett --- de tudni --- tudni *azt*
lehetett --- öntudatlan formálta szavait --- szájának apró,
4 kicsinyke mozdulatával, hogy *Uram, Jézus Krisztus, könyörülj*
rajtam, Uram, Jézus Krisztus, könyörülj rajtam, Uram, Jézus
Krisztus, könyörülj rajtam, és mozgott, mozgott a szája
egyre, nem maradt félbe soha a mozdulatával, és szívdobogássá
8 lett, már-már verőér-remegéssé, csak mondta, mondta a Jézus-
-imát, nem éppen kincseket gyűjteni akarván, de iszonyú
félelemből, rettegve mindazt, mi eljöhet egyszer, mondta,
11 mormolta magában a Jézus-imát, szüntelenül, végtelen szorongással,
és nem is a haláltól,
de az élettől félvén ---
14 miként a verőér-remegés: --- hangtalan imára mozdult az ajka --- **))**

Zárójelvers op. 44.

- (** *Mozart Requiemjében szólal meg így a félelem --- azt gondolta akkor --- és álmában hallani vélte a hangokat is --- és fel-felriadt legmélyebb álmaiból --- és*
- 4** *vissza-visszaaludva próbált békét és nyugalmat nyerni magának --- „gagner!” --- győzni a rettegésen, mondta, és elképzelte, amikor meglátja ott, a sötét szoba mélyén azt a különös alakot --- „különös árnyék, ott, a sötét szoba mélyén” ---, aki eljött --- „gagner!”, „győzni”,*
- 8** *hogy magával vigye valahova, ismeretlen tájra, sötétbe, ismeretlen pusztulásba --- és fel-felriadva próbált*
- 11** *aludni mégis, békét és nyugalmat nyerni magának, és szomorú volt rettegni mindent, az érintést, a vágyakozást,*
- 14** *és szempilla-riadtan figyelni testének lassúdad széteséseit ---)*

Zárójelvers op. 45.

- ((Désirée teste – vágyott a teste után – és azt is
gondolta akkor, mi lesz, ha már nem tud vágyakozni –
imádta azt a testet – a tiszta, hibátlan alakját,
4 a hosszú combjait, szeméremajkai megnyíló puha
mozdulatát: imádta testének tisztaságát –
váratlanul erős, gömbölyű melleit – megőrült
értük – már régen nem akart mást: ezt a hibátlan
8 testet akarta csupán – Désirée teste – vágyott a teste
után – és távolról, gondolatban, újból és újból végig-
simította hosszú és erős combjait, szétnyíló combtövét,
11 majd a hajlatait: és gondolatban, újból és újból –
és jó volt tudni: övé volt
ez a test – *nem a birtoklás*
14 *vágya miatt* – de önnönmagáért – a puha és erős tisztaságért – – –))

Zárójelvers op. 46.

- ((** *A puha és erős tisztaságért, írtam korábban – a tétova
puha mozdulatért – a puhán és telten megnyíló ajkaiért –
a fogaiért – a csillogó fehér fogaiért – szájának-számra-*
- 4** *-tapadásáért – nyelvének-nyelvemhez-érintéséért –
nedvesen csillogó ajkaiért – csillogón-megnyíló-telten-
-számra-tapadó ajkai tápláló forrásáért – fogai-fogamhoz-
-koccanásáért – arcának-arcomra-simulásáért – a gyorsuló*
- 8** *lélegzetért – az egymásba-megkapaszkodásért – a felgyorsult
lélegzetvételért – a fújtatásért és lihegésért – testének-
-testemre-fonódásáért – a kétségbeesett örömvágyért –*
- 11** *sikoltásáért és a sikolyáért, testembe-kapaszkodó-kétségbeesett-
-boldog rándulásáért és a zuhanásért,
az ájulásért volt jó: tudni, hogy enyém volt*
- 14** *ez a test – s csak létezni: a végtelen-puha álommozdulatért – – –))*

Zárójelvers op. 47.

((Désirée futását-szaladását látni öröm, önfeledt öröm,
tisztá-őszinte nevetés, boldogság, látni a nevetését,
kamaszlányarcának éppencsak-felnőtt-nő pillantását
4 felfedezni, arcába nézni hosszan, sikoltás szinte,
és: már-már torokszorító fájdalom --- ha majd!, ha
már nem tapad testemre a teste, ha már nem vegyülnek
egymásba nedveink, ha már nem oldódnak egymásba
8 sejtjeink, pillanatokra feledve mindent, mi érdemes
régén a feledésre, ha majd tiltottá lesz egyszer
érintenem a testét, és nem kérhetem már, hogy érintse
11 testemet, ha – mikéntha lennének idegenek – már csupán
gondolhatok és emlékezhetek, rá,
ki enyém volt, és szeretett, ha
14 majd! --- de ma még önfeledt öröm láthatni az ő nevetését. **))**

Zárójelvers op. 48.

- ((Magához fűz majd, aki magához fűzött, egy különös napon,
egy távoli napon, visszavonhatatlan, örökké létező emlék-
köteléssel, nincs visszalépés akkor, nincs majd *vissza-*
4 *tántorodás*, ahogy szeretnéd, ahogy szeretted volna;
mert nem tudod feledni majd a mozdulatát, arcának riadt
könyörgése, kezének reménytelen-tétova védekezése, félénk
mozdulata *benned marad*, filmrészletként akár, borzongatóan
8 és reménytelenül, visszafordíthatatlan és feledhetetlen;
arcodról végképp eltűnik majd a *tisztaság*, a tisztaság
burok, és a történetek --- csak a történetek emléke
11 marad, csak a történetek elpusztíthatatlan filmfelvétele,
és ezek a láncok, ezek
a láthatatlan kötelékek:
14 visszavonhatatlan fűz majd magához ő, aki magához fűzött.))

Zárójelvers op. 49.

- ((Végtelen irgalmú, ó, te nagy hatalmú
Uram, legyél kegyelmes ---,
immár add meg nekem, tisztán megértenem,
4 mi okból vagyok vesztes ---,
tekintsd meg testemet, gyógyítsd meg lelkemet,
mert sebektől sérelmes.
Valaha örömmel, most ezer bánattal
8 szívemben eltelítve ---,
mint az kivetett hal, elnémult szavakkal
hozzád kiáltok egyre ---,
11 miként álmaimban, örök pusztulás van,
úgy pusztulok vergődve.
Kegyelmes oltalmazóm,
14 fordítsd tőlem el az keserű poharad ---))

Zárójelvers op. 50.

- ((** Nagy-nagy csendességben, végtelen csendben ülök,
mozdulataim nincsenek, nincsenek rezdüléseim,
végtelen csendben, nagy-nagy csendességben figyelmezem,
4 figyelmezem megbékült szavaim, megbékült mondataim.
*Mindennapi tiszta szavaim add meg nekem ma, szólok,
add meg nekem, Uram, mindennapi, tiszta szavaim,
legyen csendesség bennem, ne legyen fogcsikorgató akarat,*
8 *fogcsikorgató akarat ne legyen, Uram, csupán csendesség legyen.
Legyen bennem erő meglátni őt, aki megpillant engem,
legyen bennem nyugalom megpillantani őt, aki meglát engem,*
11 *legyen bátorság bennem feleszmélni órá, aki szólít engem.
Hogy örökké tarthasson mindez,
ez a váratlan ajándék-pillanat,*
14 *ez a végtelen csend, ez a magába-ölelő csendes figyelmezés.))*

Zárójelvers op. 51.

- ((Amiként kezdtem, mindvégig azt csinálom,
fölsóhajt csendesen, föl-föl az égig a fohászom,
miként a bárány, ha elsikoltja magát,
4 félénken teszi, nehogy zavarjon bárkit is,
miként a bárány, ha elkiáltja magát:
*--- csendes vizekhez terelgatsz engem,
zöldellő réteken nyugtatgatsz engem,*
8 *nem, nem, nem menekülök előled, Uram,
ebben a nagy-nagy némaságban nem futok előled,
nem futok előled ebben a zavarodottságban ---,*
11 *igen, Uram, amiként kezdtem, végig azt csinálom,
hajnali ragyogásban,
kései alkonyatban,*
14 *újból és újból Veled --- és magamra maradtan.))*

Zárójelvers op. 52.

- ((** A magasban: miként a csillagok.
Miként a gyertyák csillogása, éjjel,
éjjelen, fények ragyogása, miként,
4 miként, miként --- Gyönyörű szavak,
ha váratlanul és kedvesen --- A magas,
a távoli égbolton --- mintha csillagok
lennének. Láttad a ragyogást?
8 Láttad? Felfénylett valami, ott, ott
a magasban, valami fényeskedett,
mint a csillagok augusztusi éjen,
11 lesed a zuhanásuk, és érted, és meg-
érted a --- *Mit is?*
Mit is értek meg, Uram?
14 *A ragyogást? A csillagok végtelen ragyogását?* **))**

Zárójelvers op. 53.

- ((Kedv. Egyre jobb. Kedv. Kedvem. Van kedvem. Nekem. Neki.
Van. Kedv van. Egyre jobb. Kedve. Kedvem. Nem. Kedve. Van.
Neki. Van. Igen, nekem. Van kedvem. Igen, van kedvem, például ...
- 4 No, ne példálózzunk. Ez most egészen más hang. Más hangulat.
Egészen jó. Kedv --- *Budapest főváros illegalitásba menekül.*
Illegalításban élek. Ülök egy szobában, illegalításban,
illegalitásom helyszínén, Budapesten. A város, hogy azonos
- 8 legyen önmagával, hogy azonosuljon velem, illetve, ki tudja,
mi okból, átment illegalitásba. *Eltűnt. Ez nem költészeti
probléma, közlöm mindenkivel, akivel véletlen összefutok,*
- 11 *jobb, ha tőlem tudják, gondolom magamban, tehát ez nem köl-
tészeti probléma, ez nem*
vers, csak. Ülök, illegalitásom
- 14 helyszínén, pedig szaladni volna kedvem. Szaladni, szaladni!))

Zárójelvers op. 54.

- ((Illegalításban élek, szülővárosom jól ismert terein, utcáin
sétálgatok, úgy hiszik, messzire mentem, úgy hiszi mindenki,
aki szeret, és aki nem, illegalításban élek, szavaim
- 4 illegálisak, emigráns vagyok szülővárosom jól ismert utcáin,
terein, *bocsáss meg, hogyha megbocsáthatsz, futásom nem ér
véget soha, bocsáss meg nekem, hogyha megbocsáthatsz, futásom
nem fejeződik be sohasem, menekülésem folytatódik, írtam*
- 8 nemrégiben valakinek, messziről írtam, messzi, messzi
városokból, mintha ott lennék, mintha ott létezhetnék
valaha is, érzem a lélegzetfójtó indulatot magamban,
- 11 *ne, ne, ne engedd, Uram, kiáltom, ne engedd, Uram,
ne engedd soha az utolsó
mozdulatot, ne engedd soha azt*
- 14 *a mozdulatot, kiáltom, és futok, futok a világban, menekülök.))*

Zárójelvers op. 55.

- ((** Budapest, ez, itt, a helyszín, azon terek, utcák,
sétányok és parkok összessége, ahol jelenleg
tartózkodom, meghatározható a négyzetkilométer
4 és a lakosság száma, a csatornahálózat hossza,
és meghatározható továbbá a napi szemétmennyiség,
amelyet ügyes és gondos kezek naponta
a szemétkerékes helyekre ürítenek ---
8 Jelenleg épp ebben a városban tartózkodom,
itt élnek szüleim, rokonaim és gyermekeim is,
bár gyermekeim mosolyainak száma nehezen
11 meghatározható, s milyenségükre vonatkozóan
nemigen tudnék
adatokkal előállni.
14 Budapest: helyszín. Terek, utcák sajátos ötvözete csupán. **))**

Zárójelvers op. 56.

- ((** Ez az új, ez a megújult futás kell nekem,
levegő van ebben a futásban, sok-sok gyönyörűség,
szabadság van ebben a szaladásban, tiszta-tiszta
- 4** szó, és élvezet van ebben a rohanásban, ahogy
felszakadnak belőlem a hangok, a szavak, iszonyú
mennyeségben törnek elő, a felszínen új és új zokogások,
de boldog, magukradöbbszent zokogások ezek, nem akarok
- 8** már semmi mást, ezt az új rohanást akarom csupán, ezeket
az új magukradöbbszent zokogásokat, és ezt a lélegzet-
állító-szédítő rohanást, a levegő surrogását magam
- 11** körül, ezt az új szaladást akarom, ezeket a tiszta
szavakat, és
a futást,
- 14** ami bennem van, ami belőlem tör elő: ezt a boldog nevetést. **))**

Zárójelvers op. 57.

(*Néha-néha csapzottan megállok, idegenül, mint meghajtott,
hajnali lovak, de aztán rohanok tovább, menekülök, írtam
korábban, hamisan, helytelenül, mert egészen más volt
4 az igazság --- Nem állok meg soha, gondoltam akkor, nem
állok meg soha már, mert futásom nem ér véget soha,
sohasem, csak éppen nem is volt bennem futás akkor,
8 üres, tárgyaltan, iszonyú szorongás volt bennem, nem
futás, de rettegés, rettegés a megfoghatatlantól,
fáradt szomorúság volt bennem akkor, fáradt szomorúság
a kudarcoktól, a pénztelenségtől, a kilátástalanságtól,
11 örökös remegés volt bennem, gyáva meghunyászkodás,
akkor még fáradt szomorúság,
de most az újrakezdés
14 akarata van bennem; boldog és nagy-nagy levegővételek. **)***

Zárójelvers op. 58.

((Montpellier messzire van, Montpellier a határon
túl van. Öregemberek sétálnak arra, Montpellier
romjai közt, egykori önmagukra emlékeznek, nézik
4 a rommá lett várost, a rommá lett pályaudvart,
nézik, mikéntha önmagukat. Az öregváros maradékait
nézik, miként önnön szomorúságukat, és tudják,
melyik volt az a visszafordíthatatlan pillanat,
8 amikor omladozni kezdett körülöttük minden, amikor
megbicsaklottak lépéseik, amikor eltűnt róluk az
a tisztaság-burok, ami védhette volna őket, ami
11 megvédhette volna őket is, és a várost --- Most
csak pusztulás mindenütt,
eltakaríthatatlan romok,
14 és megfélemlített öregek reménytelen szemvillanásai.))

Zárójelvers op. 59.

((Két öregembert látok a rommá lett Montpellier-ben,
állnak az Opera épülete előtt, a lépcsőn, nézik
egymást, és könnyesek szemeik. Körülöttük a rommá
4 lett város, emberek mindenfelé, mindenfelől, a
város a háború utáni életét éli. Az öregasszony
zavartan nyújtaná kezét, de öreg barátja nyugtalan
zokogása így sem csendesül. Talán hosszú-hosszú
8 életét siratja, és azt, hogy ismét láthatja azt a valakit,
akit élete sodródásain át is hűségesen és reménytelen
szeretett. Az igazi vesztes persze az asszony, aki
11 csak most értette meg, hogy éppen ez a férfi volt
az, akit
mindig keresett,
14 és aki elől mégis örökké menekült. **))**

Zárójelvers op. 60.

- ((Kimenni a partra, nézni a vizet, a tenger hullámozását, nagyokat lélegezni, és közben fohászolni a Legnagyobbhoz: *add, Uram,*
- 4** *hogymindig így legyen, örökkön-örökké, add, hogy legyen bennem erő nézni a vizet, legyen bátorság bennem, idő, legyen bennem elég akarat; add, hogy bennem minden így*
- 8** *maradjon, és mindazonáltal: legyen meg a Te akaratod. Állok itt, a tenger végtelen partján, egyedül, nem félek, nincs bennem rettegés,*
- 11** *megnyugvás van bennem, végtelen ellazulás, és csend, ezt a csendet*
- 14** *soha nem feledhetem: csak felejtés ne legyen soha.))*

Zárójelvers op. 61.

((Pillantásaid voltak, olyanok, *pillanatokra*,
egy-egy pillantás pillanatra csupán, és még
hittem ezekben a pillanatnyi pillantásokban,
4 voltak olyanok, melyeket éppencsak felfogni
lehetett, szavakkal visszaadni nem, nem is
tudom, éppencsak felfogni lehetett, pillantások
pillanatait egy-egy pillanatra, pillanatokra
8 a pillantásokat; *jaj*, látod, *készen van ez a*
vers, kész, kész, kész, miként egy váratlan
mozdulat, *jaj*, mondom, remegés jár át, hogy
11 szólok, szólhatok veled, üzenhetek újra, *látod*,
még megvagyok, ha dadogva is,
de beszélek, miként a szélütött,
14 *akiben rejtélyes, gyönyörű szavak meglapulnak.))*

Zárójelvers op. 62.

- ((Kövek, kavicsok között, patakok fenekére lapulva még élnek --- Kavicsok és kövek között, patakok és vízmosások alján meglapulva élnek még tiszta
- 4 mozdulatok, tiszta és őszinte, nyugodt és rezzenés nélküli pillantások, remegés és félelem nélküli szavak, még élnek, csalódások és szomorúságok még nem szennyezik a patakok és vízmosások alját, a
- 8 kövek és kavicsok közötti kevéske érintetlen földet, nem szennyezik szorongások és szomorúságok. Kövek, kavicsok közé lapulnék, vízmosások tiszta fenekére,
- 11 de körbevesz ezernyi szomorúság és félelem, nem menekülhetek, *oda*, nem találom már meg *azt* a
- 14 tisztaságot soha, soha többé. *Simulj az üveglapba ---*))

Zárójelvers op. 63.

((Messziről, csak így, félve-remegve kérdezem:
megvagy-e? Jól vagy? Jól telnek napjaid? Volt,
4 hogy néhány órára sem tudtunk elválni egymástól,
és a hiány, már fél nap után, kétségbeesést okozott,
a *másikunk* hiánya. Ma már tudom, így kellett
történnie. A *Gondviselés útjai*, mondtad egyszer,
8 *kiszámíthatatlanok*, és így, *Gondviselés alapon*,
tudatosan, hideg fejjel adtad másnak a tested,
igazolva ezzel is *szabadságodat*, és győzelemittasan
tagadtad meg magad tőlem, attól a perctől. Most
11 elégedett vagy, gondolom, vagy nem is gondolom. Már
múlóban van a fájdalom, és egyre
ritkábban gondolok rád. Közeledik
14 a tavasz. Mit mondjak? *Vigyázz magadra, ne törődj velem.*))

Zárójelvers op. 64.

- (** Tavasz, tavasz, gyönyörű, a Duna, a vén Duna karcsú
gőzösökre, tavasz, megyek a tavaszban, benne megyek
a vén Duna karcsú gőzösökre gondoló, nyugtalan hullámai
4 mentén, a parton, a tavaszban, benne, a tavasz itt,
mindenütt, lassan-nyár, mindenütt, ez kikerülhetetlen,
*nohát, csodálkozom, a dolgok, úgy tűnik, még mindig ki-
kerülhetetlenek, nohát, csodálkozom, az öreg Duna gyö-
8 nyörű partján, lábam alatt nem morognak csendesen sovány
falevelek, lábam alatt kavicsok csikorognak, kellemetlen
zaj, majdnem-kiabálás ez, mint mikor az öreg házmesterné
11 üvöltözik recsegő-sipító hangon, üti a kölyköket, ahol éri,
és közben fecseg a felszín, a mély
pedig csak hallgat, ilyen ez
14 a mélység, hallgat, nem szól, csak a hullámok: *feleselnek ---* **)***

Zárójelvers op. 65.

- ((Szétoosztod magad, megbontatlan maradsz te mégis,
elszántan, fegyelmezetten, ha futja még erődből,
szétoosztva és mégis: megbontatlanul. Legyen ez:
- 4 valami új tisztaság. Kapcsolódj ahhoz, akihez le-
het kapcsolódni, óriás lélegzetvételekkel figyelj
minden-minden eljövendőre. *Tisztaság könyve.*
Új és új tisztaságok vegyenek körül, amit elkövettél,
- 8 takard le jól, tudjuk, nélküled is, kendő alatt.
Lehetne éppen szemlélődés: látnál, mondjuk, egy
különös öreget, furcsa kalappal fején, fotografálják
- 11 éppen, szigorúan néz a kamerába, és mindez majdnem
játékos is: valami csavargó talán,
kiközösített hívó is lehetne, mit
- 14 tudom én; próbálok megbontatlan anyagként, *megmaradni* ---))

Zárójelvers op. 66.

- ((És újból, vissza, újból és újból, vissza, csak egy pillanatig akár, csak egyetlen pillanatig, de vissza, nyughatatlan és furcsa mozdulatokkal, nyughatatlan és
- 4 *koordinálatlan* mozdulatokkal: vissza és újból ---, és felmutatja ismét, mint aki cselekszik, mint aki éppen cselekszik, tevékenykedik, és megtervezi, és akarja, és igyekszik, és siet, és nagyon igyekvő,
- 8 mint aki ismét felmutatja, mint *aki tevékeny éppen* ---, de mégsem tér vissza, nincs már visszaút, nincs visszamenetelés sem, csak hallgatás van, hiába mutatja fel,
- 11 mintegy bizonyításképpen, hiába, hiába, hiába ---, de van mosoly, van szomorúság, van érzelem, amennyi kell, ha kell valamennyi,
- 14 és akarat *van*, valami *titkos, borús, tétova zűrzavarban* ---))

Zárójelvers op. 67.

- ((Színes tintákról álmodom. Könnyű és lebegő az álom,
játékos persze, jól érzem magam álmomban, és nem
akarom, hogy vége legyen. Foltok ezek a tinták, csu-
4 pán *pacnik*, és nem is a papíron, hanem valahogy úgy,
a szemem előtt: mint amikor a fénybe nézel hosszan,
káprázik a szemed, amikor behunyod, nyilván mindenki
ismeri ezt az érzést. Általában ismerhető ez az érzés:
8 általában. Mint amikor szaladni volna kedved!
Istenem, milyen gyönyörű ez a szó: *szaladni*. Mennyi
könnyedség van ebben az egyetlen szóban is ---, *csak*
11 könnyedség van benne. Levegővétel és perspektíva.
Színes tintákról álmodom.
Vidáman ébredek *majdan*, és ez is
14 mennyire szép; *könnyedség, majdan, szaladni: kedved ---))*

Zárójelvers op. 68.

- (** Szonett: 68. 14 sor. 4 és 4 és 3 és 3: ennyi.
Meghatározható szavak --- A szavak száma meghatározható. A szavak meghatározhatatlanok.
- 4** Ez a szonett. 14 soros költemény.
A 68-ról még más is eszembe jut. De azt ide nem érdemes leírni. Azt az augusztusi reggelt. *Hallani lehetett a dübörgést, ahogy a Bécsi úton*
- 8** *mentek kifelé.* Az meg: történelem.
Gyerek voltam: éppen 9 éves. Óbuda, aszfalt meg por, meg földutak. Göröcs Titi: nem volt nála
- 11** jobb, arrafelé jókat lehetett focizni, és mi nem tudtunk semmit a történelemről, és
- 14** jó volt, hogy a csendben *csak messziről hallani dübörgést* --- **)**

Zárójelvers op. 69.

- ((** Vissza a tisztasághoz. Egyre keményebb, mind kontúrosabb szavakkal: vissza-vissza. Túl sok puhaság vett körül minket. Túlságosan sok puha,
- 4** könnyű szó. Könnyed. Könnyű szavú nő. Puhán és lágyan körbekering, puhán és lágyan magához ölel --- Nem, nem, nem. Vissza kell lépni, hideg fejjel, magához a tisztasághoz. Miként a fény.
- 8** Mint a fény, ahogy megcsillan a hullámokon. Hideg, éles, mégis nyugtató csillogás ez, majdnem játékos is, lehet, persze, hogy csak visszfénye
- 11** valaminek, csak tükrözése-tükröződése valaminek, valami ismeretlen, távoli nyugalomnak,
- 14** egy ismeretlen pillantásnak talán, iszonyú messzeségből --- **))**

Zárójelvers op. 70.

- ((Hajnalban kelek, mint az erős férfiak általában,
hátamon hatalmas batyuval lépek ki a hajnali szürkéségbe,
hátamon hatalmas pakkal: messzire vezet az utam,
4 messze vidékekre, indulok óriás léptekkel, csikorgó foggal.
Jó érzés tudni az erőm, mondom magamban, és érzem is,
beleborzongok szinte ebbe az érzésbe, beleborzongok,
miközben hideg hajnali szél beretválja végig arcomat,
8 hideg hajnali szél pirosítja a bőrt végig arcomon.
Erős, erős mindaz, aki túri a kutyák fogvicsorgató
csaholását ilyen időben, ilyen tájon. A játék alább-
11 hagy persze, ilyenkor, kevesebb bennünk a játszadozás,
de annál több lesz
az akarat, ami
14 felvisz a hegyre, fel-fel a messze havasokba ---))

Zárójelvers op. 71.

- ((Kimondhatatlan szavakat igyekszem kimondani, szavakat, amelyek kimondhatatlanok, nyelvemen széttöredeznek, széttöredeznek nyelvemen, darabjaikra hullanak.
- 4 Szavakat próbálok kimondani, darabjaikra hullott, széttöredezett szavakat. Mondd ki a szót: *játék*, aztán mondd ki a szót: *önfeledt*, aztán mondd ki: *álmodozás*, aztán: *pitypang*. Ez a legnehezebb. Megismétlem: *pitypang*. Majd újból kimondom: *pitypang*. Súlyos, nehézkes szó. Valamikor ki tudtam mondani. Valamikor, régen, még kimondtam. Akkor még létezett ez a szó. Akkor még:
- 11 lehajoltam ezért a szóért, könnyedén emeltem fel, fel, fel a magasba, és röpítettem szerte,
- 14 szét a levegőégbe; szavakat röpítettem fel, felfelé ---))

Zárójelvers op. 72.

- ((Mondatomat megismétlem. Mondatom ismétlését megismétlem. Mondatom ismétlésének ismétlését megismétlem: a mondatom. Mondatom ismétlő ismétlése
- 4 ismétlését: megismétlem. *Mondatomat megismét.*
Lehajolok a mondatomhoz. Lehajolok, és nem ismétlem meg: tartózkodóan, mértéktartóan viselkedem, mint jólnevelt fiatalemberekhez illik, hallgatom az okos
- 8 beszédeket, oktalanul nem szólok közbe, és főleg: nem ismétlgetem a mondatomat. Szavakat próbálok itt-ott elhelyezni, szótöredékeket, és nagyon vigyázok
- 11 arra, nehogy megismételjem a mondatomat. *Csak nehogy megismételd a, mond-*
ja valaki, no, nem ép-
- 14 pen megrovóan, inkább nagy-nagy szomorúsággal ---))

Zárójelvers op. 73.

- ((Szótöredékeket görgetek, szavak töredékeit görrrrrr-
rrrrrgetem, *csit-csat!*, *csiti csat!*, görög-g-g-gnek elő
szinte kihívóan. *Ba! --- Ba!!!!*, mondja valaki, majd
4 hozzáteszi, hogy *kö-kö-kö-kö-kö-kö*, és tudom, nincs
kegyelem. *Csit-csat*, válaszolok, dühödten, iszonyú
méreg van bennem, iszonyú erő, *csit-csat*, mondom,
és érzem, hogy már nem bírom sokáig, *kö-kö-kö-kö-*
8 *kö-kö-kö*, meg *BA!*, *BA-BA-BA-BA-BA-BA*, és szinte
vicsorgok hozzá, döbbenten néz rám, láthatóan meg-
zavartam, nem is nagyon csodálkozom a dolgon, mit
11 lehet erre mondani, mit is lehet arrrrrrra mondani,
hogy *BAAAAA*, meg *KÖ-KÖ-KÖ*:
döbbenten néz rám,
14 és lassan hátrálni kezd, rémülten menekül ---))

Zárójelvers op. 74.

- ((Harasztgörgető munkásként keresem kenyerem, ne hidd, hogy könnyű a harasztégetők sorsa. Szél fú mindenünnen, körbe-körbe szelek viharzanak, ne gondold,
- 4 hogy összegyűjti bárki is helyetted önnön harasztjaid, ne várd, hogy nélküled is odébb gördülnek harasztkötegeid. *Légy fegyelmezett!* Ha lábadoz magános, hullott levelek döngölődznek, vigyázz, mozdulataidra, ha sikítanak, ne
- 8 habozz segítséget nyújtani: érzékeny, élő organizmusok, melyek a múltnak, a távoli múltnak emlékeit hordozzák, és mindig, minden pillanatban csak nekünk beszélnek.
- 11 Harasztgörgető munkás vagy te is. Ne szégyelld bevallani, ennyire, nem többre futotta erődből. Ha eljutsz a haraszt-
- 14 égetőhöz, kérlek, emeld meg gyönyörű kalapod ---))

Zárójelvers op. 75.

- ((Győzteseket látok magam körül, győzteseket, akik ismerik a győzelem ízét. Gyönyörű fegyvereik vannak, büszkén hordozzák körbe gyönyörű fegyvereik, arcukon
- 4 ott a győzelem. *Viiiiiiiiiiijj-bummm*, mondják, ha kedvük így akarja, *viiiiiiiiiiijj-papapapapapa*, mondogatják, és valóban nagyon erősek. Ők nem vitatkoznak, csak cselekszenek, és mindenki úgy hiszi, jól van ez így.
- 8 Nem vitatkozom én sem. És én is úgy hiszem, jól van ez így. A szemhatárt kémlelem a messzeségben, várom az első gyönyörű katonákat, látni akarom a nők izgatott
- 11 pirulását, ahogy integetnek a győztes férfiaknak. *Miként a filmekben*, emlékszem öntudatlan, és ez a különös
- 14 *déjà vu*-érzés, tudom, éjszaka majd nem hagy nyugodni ---))

Zárójelvers op. 76.

- ((*Hiába, úgyse*, mondod, aztán hozzáteszed:
úgyse hiába. Kihívás van ezekben a szavakban,
mint fiatal lányokban sokszor, valami fojtott
4 harag, és akarat is, meg erő, hogy majd mégis
megmutatom!, bebizonyítom nekik, hogy igen,
és akkor majd csodálkozni, meg meglepődni
fognak, és azt mondják, hogy *nahát, nem is*
8 *gondoltuk*, mondják majd, és akkor majd örülni
fogunk együtt, és boldogság lesz akkor, és közös
gondolat, igen, és akkor minden jó lesz, mert
11 jónak kell lennie, és *látod, volt értelme mégis*,
mert lám, most
bebizonyosodott
14 mindenkinek, hogy *adják*, és *kell* is, hogy *adják* ---))

Zárójelvers op. 77.

((Elindultam. Megnyugtató erőt érzek magamban,
hosszú évek óta újból, megnyugtató erőt. Elindultam
valahova, győzni akarok, bár nem tudom, mi ez
4 az akarat bennem, miért akarok győzni, és van-e
győzelem egyáltalán. Valamitől erőssé lettem,
nem érdekelnek már mindazok, akik korábban
olyan szenvedélyesen érdekeltek, sokkal könnyedébb
8 lett körülöttem minden, világosabban, tisztábban
látom, mi is éppen a dolgom. Valahogy frissebb lett
a levegő is erre, ezt biztosan állíthatom, és vidámabb
11 is mindenki, körülöttem. Elindultam. Megnyugtató
erőt érzek izmaimban,
ismerem már a győzelem
14 ízét, és érezni akarom újból, fogaim között --- **))**

Zárójelvers op. 78.

- ((Új napok jönnek, szorongató napok, szomorú napok,
hajnalban felriad, aki felriad, lesz benne szívdobogás,
szívdobogás lesz benne, szomorúság lesz benne, *hajnali*
4 *csönd*, mondom, *hajnali némaság és nyugalanság lesz*,
mondom, némaság és nyugalanság lesz, és pusztulás:
pusztulás lesz, mert lepusztul annak az arca, akit
elnyomorít az idő, akit elnyomorítanak a kudarcok,
8 öregség költözik az arcába annak, szomorú öregség ---
Új napok jönnek, új és félelmetes napok, szorongató
napok, új napok, amikre vissza se emlékeznek az, aki
11 megéri, emlékek már nem lesznek ezekről a pillanatokról,
nem lesznek
emlékeink,
14 *csak a most van*, csak a szorongató új napok előérzete ---))

Zárójelvers op. 79.

((Kírom magamból a bánatot. Kírom magamból
a szomorúságot, *kiírtom magamból*, kitépem,
mert pusztulást lélegzik a szomorúság, halál-
4 morzsával táplálkozik az, aki üres tekintettel
maga elé bámul, és így kiabál – némán – bele
a semmiségbe. Halálmanó bújt abba, aki nem
vidáman ébred, aki a mindennap nyűgét cipeli
8 a vállán, akiben ott van a Kicsivé Zsugorított
Istentelen Lény, aki önmagát tehetetlen semminek
érzi. *Ehessek, ihassak, ölelhessek és alhassak!* Ennyi
11 csupán a dolgom, semmivel sem több. Mint jókedvű,
dologtalan isten
nézek szembe
14 a pusztulással: *kiírom magamból a szomorúságomat.*))

Zárójelvers op. 80.

- ((Az idővel arányosan megy össze a test. Öregkoromban egészen apró leszek. *Kicsinke ember, aki életet játszik*, a konyhában csendesen
- 4 kaparász, pizsmog az étellel, edényekkel.
Az ijedt szeme! Csak az ijedt szeme árulkodik, hogy még akart volna netán valamit, és emiatt szorong: az el nem végzett feladat, miként egy
- 8 zsák, ott van a hátán – *nyomja össze*. Szorongás árad a szeméből, a meg nem valósított élet rémülete: hogy *ennyi volt, nem több*. Egészen apróra megyek
- 11 össze, nem tudok, soha nem is tudtam megharcolni magamért, a testem egyre kisebb, és én csak
- 14 nézek a magasba, az elérhetetlen, égbe növekedett istenek felé.
))

Zárójelvers op. 81.

- ((A futásomat még nem tudom befejezni. Próbálom lassítani a lépteimet, de nem sikerül, egyre csak szaporázom. A lelegzetvételem túlságosan gyors.
- 4 Nem! Nem tudom lassítani a lépteimet, bárhogyan szeretném, van még bennem futás, és van még bennem akarata is a futásnak. *Ezt az akaratot képtelen vagyok felügyelni.* Valami tőlem független futás ez: kifeszítem
- 8 a mellkasomat, karjaimat behajlítom, és egyenletes tempóban, de elképesztő iramban futok, meghazudtolva hajlott koromat. Az évtizedek! Inkább csak fásultság
- 11 volna bennem, ha ez az akarat nem lökne előre tőlem függetlenül. Nem. A futásomat, még, nem tudom befejezni. Majd később!
- 14 *Azon a napon, mikor a testem a célszalaghoz ér ---))*

Zárójelvers op. 82.

- ((Zárójelek közé szorítom magam, hogy felkészüljek.
Mire is? Mintha valami formába helyezném a testem.
Zárójelek között veszem a lélegzetet. Csak lassan ---
- 4 Mintha valamiféle fedél és nyughely lenne ez, úgy
bújok ide, zárójelek és számok közé, szinte menekülök.
*Ennyit akarok mindösszesen. Ennyit, nem többet,
de nem is kevesebbet. Felkészülök a jövőre, és*
- 8 emlékezem a tegnapi is. Nagy-nagy lélegzetet veszek,
formába szorítva, gúzsba kötve majdnem, mégis örömmel:
ennyi az országom, mondom, de ez a kevés mégiscsak
- 11 az enyém, el nem vehetik tőlem. Mondhatja valaki
a zárójelre, hogy koporsó-
fedél. Az is. De étellel teli
- 14 menedék is egyben, ahol boldogan nyújtózkodom ---))

Zárójelvers op. 83.

- ((Növekszik a sötét: benne hegyes tőr, sörétes puska, gépfegyver tenyész, mint rég elfeledett, rothadó befőttben a penészvirág. *Mindenki ölni szeretne*. A szomszédban
- 4 a kéthetes csecsemő már többszörös gyilkos, halálra ítélte a területileg illetékes államügyész, aki maga sem kezdő az öldöklés bonyolult tudományában. De ölni szeretne az alattam lakó aggastyán is, titokban Molotov-koktélok
- 8 gyárt, készül a Nagy Leszámolásra. *Közeleg az idő*, suttogja, arcán a kéjnek és a szorongásnak valami sajátos elegye látható, fogatlan szájából a túlélők különös illata árad.
- 11 *Egy ország fekszik majd itt, halomba ölve*, mutat körbe a sűrű sötétben, és most látom csupán, hogy világtalan, hófehér
- 14 szemgolyóiban pupilla nincsen, csak az üresség végtelen szakadéka ---))

Zárójelvers op. 84.

- ((Hajnalban hangoskodnak a madarak, nem hagynak aludni.
Csattognak, csivitelnek, lelkesek az ébredező tavasz
mámorában. Majdhogynem mindegy nekik, hogy egy kastély
4 parkjában ünneplik-e a hűvös márciusi napfényt, avagy
a menekülés közben tizennyolc söréttel leterített öt éves
kisfiú hűlő teste fölött dicsérik a természet unalomig ismert
megújulását. Független az idő és annak elmúlása a beszűkült
8 agyú gyilkos primitív mozdulatától, ahogy meghúzza a ravaszt.
De a szomorúság! A bánat, ami az égbolton tükröződik!
Isten összemocskolt arca súlyos teherként tornyosul fölénk,
11 és a szorongás megszászosozódik. Annak a fiúnak
a kétségbeesett félelme és ijedtsége,
aki nem tudhatta, ki elől, és hova is
14 szalad a majdnem tavaszi madárcsattogás közepette ---))

Zárójelvers op. 85.

- ((A március miként a november. Ködfoltok mindenütt, néhol
vak ügetést hallani. *Ki szedi össze váltott lovait?*, kérdezi
egy kékszemű, nemtelen lény. Valahonnan jött, idegen erre.
- 4 Törmelék és por, ismeretlen gőzök: pusztulás van a levegőben.
A forgalmasabb köztereken lélegeztetőgépek állnának a lakosság
rendelkezésére, de a többségük nem működik. Egyszerre
zajos, és egyszerre nagyon is csendes a környék: valamire várunk.
- 8 Az éjjel lelőttek néhány ismerőst, itt, a szomszédban. A házukat
a polgármester unokaöccsének utalja ki a felügyeleti szerv katonai
főparancsnoka, egy hete sincs, hogy az igényléseket is neki
- 11 kell leadni. Kövér, nagydarab, kopaszodó férfi a főparancsnok,
örökké meglepetést okoz. *"Ma a Valami könnyen
senki, és a Senki is könnyen valami!"*, mondja,
- 14 szónokként nem a legjobb, de mi szeretjük az egyenes beszédet ---))

Zárójelvers op. 86.

- ((Visszatér-e, aki visszatér, és hoz-e magával menlevelet?
Kérdésed ez, *ez itt a kérdés*, mi mostanság benned remeg.
Miként az elsápadt üzenet. Növekszik a por, *növekedés*,
- 4 a kor ilyen – és *semmilyen* –, sárrá gyúr: gyúrom az esőt,
ennyi lesz csak a por-halál. Sárrá gyúrom, míg gyúrhatom.
Visszatér-e, *ha visszatér*, évek múlva, már idegen?
Megismeri – ha megismeri – arcán matató ujjbegyem,
- 8 amint a vak, szomorú koldus, ha ismerős száját tapint.
Elmondani már nem lehet, mindazt a kint, mindazt a kint,
elmondani már nem szabad, minden szavam mérlegre tesz,
- 11 visszatérek, *mert visszatérek*, arcomon matatnak ujjbegyek,
és hallgatag, és hallgatag,
úgy beszél, hogy nincsen szava,
- 14 visszatér, s a háború: *elpusztult emlék az otthona ---*))

Zárójelvers op. 87.

- ((*Valami úgysem lesz másképp.* Állok a tükör előtt,
nézem, hogyan is nézi az apám az arcom. Az első
kézfogásban ott a második, és ott a legutolsó: nézi
4 az arcom az apám, közben pedig az utolsó kézfogásra
gondolok. *Valami úgysem lesz másképp.* Kísérnek
az arcok, évtizedek óta. Kísértének. Ugyanazok az arcok.
Nem térek új utakra, mert nincsenek új utak. *Minden*
8 *mozdulatlan.* A *valami* soha nem lesz másképp.
Legfeljebb megszokhatom, legfeljebb elfogad engem
az a valami, és én is: csak elfogadhatom. Nézi az apám
11 az arcomat, és nevet: beszélni már fél éve nem tud,
béna a teste, *csak az arc*
mimikája, ami megmaradt,
14 csak az arc. Az arcomba *bámul* a tükörből ---))

Zárójelvers op. 88.

- ((** *Ezer arcom van. Annyira más, ahogy visszatérek,
annyira más, ahogy gyalogolok ugyanabban az utcában,
ugyanazon kicsire nőtt házikók között. Ezer arc,*
- 4** jönnek szembe az arcok, *ezer arc*, nem ismerem őket,
nem ismernek engem. Ezerszer mentem itt végig,
vagy, ha nem, hát tízezerszer. Az utcakő: *ugyanaz*,
a kerítés: *ugyanaz*, és a házak is: mind-mind *ugyanazok*.
- 8** De az arcok! Döbbenet néznek az arcomba az arcok,
és én is – nem ismerem őket. Évekkel, évtizedekkel
ezelőtt! Akkor még minden más volt. Az arcomon
- 11** nem voltak idegen arcok, és, ha az idegen arcba
bámultam hosszan, megláttam
benne a *saját arcomat*. Akkor még
- 14** ismertem azt, aki vagyok. Akkor még minden más volt --- **))**

Zárójelvers op. 89.

- ((** *Az árnyék. Szemem sarkából látom, hogy ott, igen, ott van, ott lapul, az üvegajtó mögött, igen, ott, mozog, aztán, mire odanézek, már tűnik el. Játszik velem.*
- 4** Tudom, hogy ott van, *mégis*, mire odafordítom a fejem, másodperc töredéke az egész, *mondom*, mire odafordítom a fejem, már nincs, *már nem létezik az az árnyék*. Másodperc töredéke az egész, de nem tudom megpillantani. *Ott,*
- 8** ott mozdul megint, kapom a fejem, pillantok oda, *hiába*, ő a gyorsabb. *Pedig tudom, hogy ott volt*. Nem gondolom örülnék magam, aki kapkodja a fejét, *csak úgy*, feleslegesen.
- 11** *Tudom, hogy ott mozog az árnyék, a fal mellett oson el, lapul, mint aki fél, sunyít az az árnyék, sok millió dadogás benne, ott, sűrű szövetében.*
- 14** *Az árnyék sűrűségében meglapul valami ismeretlen ---))*

Zárójelvers op. 90.

(*Sokszínűségében is egységes. Visszatérek az alapokhoz.*
Valami ott tűnik el, ott, az alapoknál, ott törik darabokra
minden, ott, az első mozdulatnál, ott, amikor először írom
4 le azt a szót, amelyikre *nem emlékszem ma már.* Ott,
az alapoknál bomlik meg valami. Ezért is kell oda vissza-
térnem: régen látott szavakat, verssorokat idézek fel,
gondolatban, hogy újból megtaláljam azt a valamit, amit
8 valamikor a leginkább a magaménak éreztem. *Vissza,*
vissza, vissza, suttogom magamban. Ismerős illatokat
érezek, ismerős ízeket a számban, sok évtizeddel korábbi
11 illatokat és ízeket. *Add meg, Uram, a régi mozdulatot,*
mondom magamban, dadogás
mindez, ma már, évtizedekkel
14 később, egy régen elmúlt pillanat késői dadogása --- **)**

Zárójelvers op. 91.

- ((** *Lehetne ima. Ahogy megállok egy oltár előtt, szinte titokban.
Takard le jól, mit elkövettél, mondom magamban, szinte csak
befelé suttogom, bűnöd nélküled is, mindenképpen megél,*
- 4** *mintegy saját jogon. Túlnő rajtad mindaz, amit tettél: működik
minden, helyetted is. Takard le jól, ha van mivel letakarnod.
Az utcában fegyveresek készülődnek valamiféle háborúra.
Biztosan előjön mindaz, mit elkövettél. Mintegy előbújik.*
- 8** *A harcok, lelkesültségek idővel megszomorodnak: hálát adhatsz
annak, akinek hálát adhatsz, hogy nem szárad lelkeseden semmi
visszavonhatatlan. Megtartottam a parancsolataidat, Uram,*
- 11** *nem tettem semmit, amit ne vállalhatnék,
mondom magamban, szinte csak befelé
suttogom: a szorongásom suttog kifelé,*
- 14** *önmagamból. És előjön a mélyből sok-sok különös lény ---))*

Zárójelvers op. 92.

- ((** *Ha visszatér, aki visszatér, kezében olajággal.* Abba a parkba szeretnék visszatérni, oda, a *Deule*-partjára, ahol valaha éltem. Nézném a hajókat, ahogy zsilipelnek. Mellettem ott állna az
- 4** Egészen Kicsi Kis Létező, és nagyon akarná, hogy vigyázzak rá. És ott volna még ő is, ő, akivel vigyázok erre az Egészen Kicsi Kis Létezőre. *És volna még idő is:* minden mozdulatlan lenne, nem volna bennem semmi, a mozdulatlanságtól eltérő akarat. *Visszatér,*
- 8** *aki visszatér, kezében olajággal.* A visszatérés képessége. Csak ennyi megmaradjon. Hogy legyen erőm újra végigmenni az úton, és legyen erőm kimondani, hogy *nem hátrálok meg soha.* Soha
- 11** nem hátrálok meg, mert elhagytam az idegen utat, amelyik nem az enyém, helyette saját útjaimat járom, és vezet engem az a valaki, *aki mellettem áll, és vezet,*
- 14** miként az Örökkévaló Létező. *Kezemben olajággal, szaladok ---))*

Zárójelvers op. 93.

((Csak a halálban nyugszom el,
csak a halálban nyugszom el,
elnyugszik az, aki halott,
4 koponyáján férgek sétálgatnak.
Csak a borzalom nyugtat el,
csak a borzalom nyugtat el,
a halálból nincsen út,
8 a halálból nincsen menekülés.
Mennyire szép, aki halott!
Szemürege annyira tiszta ---
11 És a fogsora is, gyönyörűszép,
gyönyörűszép a fog-
sora, gyönyörűszép,
14 ahogy mosolyog, bele az éjszakába ---))

Zárójelvers op. 94.

- (** *Kezemben olajággal, szaladok, írtam korábban. Futásom
majdcsak véget ér, a nyugtalanság, ahogy itt, belül, remegek.
Levegő-után-kapkodás ez, és szorongás, persze. Az Egészen*
- 4** *Kicsi Kis Létező még célt és értelmet ad: ahogy él, lélegzik,
tesz-vesz körülöttem, úgy élek, lélegzem, tesz-veszek én is.
Olyan, mintha társalognék az Örökkévaló Létezővel, miközben
róla gondoskodom, róla, aki természetesnek veszi saját létezését,*
- 8** *aki valóban itt van, itt és most, ebben a térben és időben, ahol ---
Nem folytatom. Megyek, teszem a dolgom, tesz-veszek, mert
ezt akarja ő, Aki Fontos. Még nem adhatom fel. Még nem*
- 11** *boríthatom fel az asztalt, még senki képébe nem vághatom,
hogy vége!, legyen csak ennyi!, hogy
elegem van a! ---, nem is tudom, miből.*
- 14** *Nincsen olajág, nem is szaladok: csak létezem, ennyi a munkám ---)*

Zárójelvers op. 95.

- ((Létezem, ennyi a munkám. Ez az egyetlen feladatomban. *Szemeim a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.* Kettőt lépek, és elértem máris a nagy magasságot, a hófödte szirteket. Meg-
4 szívom tudómet levegőéggel: a halál elkerül, mert erősebb vagyok még nála is. A Kicsi Kis Létező őriz engem, megvéd önmagának, önmagamtól. *Sokat szorongattak ifjúságom óta, mégsem bírtak velem, szántottak szántók a hátamon,*
8 *barázdáikat hosszúra nyújtották, mégis itt vagyok.* Köszönöm a Kicsi Kis Létezőnek, vagy az Örökkévaló Létezőnek, kinek ahogy tetszik. Lépek akár még hármat is! Tavakat, tengereket
11 gázolok által, mindenki annyira parányi körülöttem, köszönöm, Uram, hogy ---. *Vagyok, mint folyóvíz mellé ültetett fa, gyümölcsöt adok, levelem*
14 *nem hervad el,* mert lélegzem, élek, tudom a dolgom ---))

Zárójelvers op. 96.

- ((*Körbefon lassan az Idő. Behatárolt térben mozgok, a másod-
percek keretet adnak a... Minek is? Valamiféle közeg: lép,
aki még léphet, akinek még nem lázadt fel a teste, aki még*
4 *nem lépte át önnön határait. Mint a víz, úgy kiöntettem, csontjaim
mind széthullottak, szívem olyan lett, mint a viasz, megoldadt
belső részeim között. Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem
ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet, mondom,*
8 *csak suttogom magamban, van bennem szomorúság, csakugyan ---
Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Miként a nyugvás:
a Kicsi Kis Létező még hiszi bennem az istent, a végtelen hatalmat,*
11 *és ez erőt ad ezernyi apró szaladáshoz. Talán ennyi az egész:
hiába tátották rám a szájokat,
mint a ragadozó és ordító oroszlán,*
14 *megtartott valaki, aki gyengébb nálam, mégis erősebb ---))*

Zárójelvers op. 97.

- (** *Megtartott valaki, aki gyengébb és mégis erősebb. Magam vagyok, a magam erejéből állok abban a szélzuhatagban, ami mostanság körülvesz. Velem van a Mozdulatlan Öreg,*
- 4** *nem szólal meg, mert nincsen már ereje szólni, csak a keze remeg, és a tágra nyílt szemében látom, hogy igazán boldog. Felperzselt mezőkön koldusok járnak, ölnek, ha vízforrásra lelnek, mert ez az, ami az aranynál is többet ér napjainkban.*
- 8** *Figyel a Mozdulatlan Öreg: láthatatlan tekintetében csöndes öröm, igazi nyugalom búvik, itt van velem mindig, mindenütt. Visszatérek hozzá. És vitatkozom vele, miként korábban is,*
- 11** *és sunyítva várom válaszát, újból van kivel megharcolnom: mert betonkemény a levegőégbe vésett üzenet, ha néma, ha valamely ismeretlen világból érkezik --- látom, ahogy*
- 14** *a túlsó partra érve visszanéz, reménykedve és szomorúan ---)*

Zárójelvers op. 98.

- (** Beterít engem, ami beterít, elföldel, aki megbecsül engem.
Aki megbecsül engem, visszatér: márványtáblámat tisztogatja,
és nem engedi, hogy pusztává légyen mindaz a közösség,
4 ami megtartott minket, ami összetartott.
Beterít engem porhanyós föld, gyönyörű pázsit, gyökerek
fonják be arcomat. Új világ születik síromon. Valamiféle
ligetet képzelek, nagy-nagy tisztaságot, és vizet, tavat, vagy
8 tengert a közelbe, hogy borzongató öröm járja át testemet,
amikor elnéző mosollyal arra járok. Mert arra járok majdan,
láthatatlan is, vagy láthatóan, és őrizem mindazt, ami voltunk:
11 sok-sok elszánással megvert, sietős szorongások.
*Meg ne illessétek az én felkentjeimet, az én prófétáimnak
ne ártsatok!*, suttogom majd egykor, magamban, miként
14 az falevelek, ha éjszaka egymáshoz dörgölődnek, láthatatlan --- **)**

Zárójelvers op. 99.

- ((** A zárójel, miként a koporsó: fekszik bent a Mozdulatlan Öreg,
nem kiabál, és nem is vitatkozik. Megőrzi őt a Kicsi Kis Létező,
megőrzi, avagy felemeli őt, fel, fel az égig, ismeretlen magasságba,
4 a hegycsúcsok fölé, de a házak fölé szinte bizonyosan.
*Ki az, aki elfogad engem? Ki az, aki felmutat engem, győztesként
akár, fel, mind-mind a végtelen Világnak? Szavaimból ki fon majd
koszorút, kinek illesztenek a koszorúból koronát az ő homlokára?*
- 8** *Olyan sok halál tenyészik körülöttünk, annyi fogcsikorgató akarat,
a gyűlöletből és a haragból felhőkarcolókat lehetne építeni, ezernyi
tornyot, bazalt talpú hidakat, ha lennének közös elszánások ---*
- 11** Olyan sok halál. Nem üzenek senkinek jobb hétköznapokat, csak
a Kicsi Kis Létezőre emlékezem: *a nyakamban ül,
szaladunk bele az őszi falevél-zuhatagba.* És ebben
- 14** a futásban nincsen szomorúság, csak öröm van: boldogság, szinte --- **))**

Zárójelvers op. 100.

- (** *Amiként kezdtem, végig az maradtam. Ezer arccal, ezer alakban, mindvégig ugyanaz. Olyan vagyok, mint egykor, hajdan: késő estén, hajnali virradatban minden változatlan.*
- 4** *Amiként kezdtem. Mentem valami úton, valamit akartam, és jöttek velem, sokan. Voltam vezér, és voltam vezetett. Magányos Úr akartam lenni, távolságtartó, rideg, talán lehettem mindez. Szabad ember, akit meg senki se látott,*
- 8** *szabad akarat. Ennyire vágytam. Téblábolok, zavartan, valami végén. Szinte megalázottan, majdnem szomorúan. Amiként kezdtem, végig!, mondom, de csak suttogom magamban.*
- 11** *Repülni volt jó, remegni a szépért, valami nagy-nagy jutalomért, ami az Isten. Az Isten picinke mosolyáért! Aprócska gesztusáért! Talán ezért futottam. Megállok majd, valahol lent, a porban,*
- 14** *leszállok, mint repülőgép késő esti órán, és zavarnak a fények ---)*

|

—

|

—

|

—

|

—

Felelős kiadó: Tiszatáj Alapítvány
Főszerkesztő: Olasz Sándor
A szerző fotóját *Zsámboki Mária* készítette
Kötetternv: Annus Gábor

Készült a szegedi Garmond 2000 Kft.-ben
Felelős vezető: Kinyik Erika

ISBN 978 963 8496 90 4
ISSN 1417 314 X

|

—

|

—

|

—

|

—